

Lapkričio 3-5 dienomis Dzūkijos miškai aidėjo nuo grupelės smagiai žygiuojančių mokinių, su savimi besinešančių ryškiai oranžines skareles – Jaunųjų geografo mokymų dalyvių skiriamąjį ženklą. Kaip jau tapo aišku, tas 3 dienas Dzūkijos nacionaliniame parke lankėsi Jaunieji geografo – žingeidūs, linksmi ir protingi mokiniai, susirinkę iš įvairių Lietuvos kampelių. Tai, ką jie matė, išgirdo ir sužinojo, yra labai vertinga ir unikalų, papasakoti tai keliais žodžiais išties sunku, tačiau verta.

Lapkričio 3-iosios vidurdienį rinkomės Zervynose – viename iš Dzūkijoje esančių kaimų. Tą dieną būtent ten prasidėjo mūsų žygis. Buvome perspėti, jog žygiai bus „magelaniški“ ir netrukus tuo įsitikinome. Daugiausiai laiko praleisdavome Dzūkijos pušynuose. Stebėjome medžius, augalus, skruzdėlynus. Visą šį laiką keliavome greta Ūlos, todėl turėjome puikią galimybę pamatyti skardingus, upės tėkmės nuardytus krantus. Vienas iš įdomesnių tą dieną matytų objektų buvo būtent Ūlos akis. Vakarėjant pasiekėme Puvočiuose esantį Merkio dvarą – mūsų laikinuosius namus.

Išaušo lapkričio 4-oji. Pagrindinis šios dienos tikslas – pasiekti Marcinkonis ir Čepkelių rezervatą. Pasiekę šios įstaigos direkciją įgavome gana daug teorinių žinių apie Čepkelių ir išklause šią paskaitą leidomės į žygį. Eidami klausėmės įdomių pasakojimų apie Čepkelių rezervatą, saugomus gyvūnus, paukščius bei augalus. Stebėjome Pietų Lietuvos kraštovaizdį ir reljefą. Įsitikinome, kad kadaise čia tikrai plytėjo vėjo pustosios smėlingos kopos, kurios laikui bėgant apaugo pušimis bei samanų danga. Greitai atsidūrėme Čepkelių rezervato apylinkėse. Vaikščiojome greta šios didžiausios Lietuvoje aukštapelkės, ilipę į apžvalgos bokštą grožėjomės nesibaigiančiais toliais, kurie tęsiasi iki pat Baltarusijos pasienio. Kai grįžome atgal į Marcinkonis, mūsų jau laukė Čepkelių rezervato botanikas, pasiruošęs supažindinti mus su Marcinkonimis. Keliaudami išgirdome daugybę įdomių pasakojimų, susipažinome su vietinių kaimų sodybų ypatumais, pastatų architektūra, išgirdome įdomių dalykų apie Marcinkonių bažnyčią. Būtent prie bažnyčios ir baigėsi mūsų antrosios dienos žygis.

Lapkričio 5-oji – paskutinė, bet ne mažiau įspūdinga JGM rudens sesijos diena. Pirmiausia turėjome pasiekti Rudnelę. Miškai, pievos, upeliai, įkalnės ir nuokalnės – tai mus lydėjo visą kelią. Pasiekę Rudnelės kaimą aplankėme keletą įdomių objektų. Visų pirma praėjome pro Skrobliaus upę – vieną gėliausių ir švariausių upių Lietuvoje. Taip pat apžiūrėjome žymaus lietuvių rašytojo Kazio Sajos vasarnamį, aplankėme gretimame name esančią grafikės, knygų iliustratorės Gražinos Didelytės darbų parodą. Pasisvečiavę Rudnelėje turėjome grįžti į Marcinkonis. Laukė gana ilgas kelias, tačiau tikriems geografo jis neprailgsta. Žygiuodami aplankėme dar du gamtinius objektus – Gaidžio kopą bei „Meškos šiknos“ pelkę. Atėjo laikas išsiskirti. JGM rudens sesija baigėsi. Atsisveikinę iki kitų susitikimų visi pajudėjome savo namų link.

Man, dzūkei, buvo smagu dar labiau pažinti savo gimtąjį kraštą. Neabejoju, kad visi Jaunieji geografo taip pat patyrė begalę šiltų ir įsimintinų įspūdžių. Pažintis su Dzūkija atveria mums dar nematytą gamtos grožį, kuris ilgam išlieka žmonių atmintyje. Kaip pasakė Čepkelių rezervato botanikas Mindaugas Lapelė, Dzūkiją galima apibūdinti keturiais teiginiais, tai – smėlynai, pušynai, šaltas upių vanduo bei šilti žmonės. Tad, jeigu aplankius šį kraštą įspūdžiai ilgam išliks Jūsų atmintyje, vadinasi, pažinote Dzūkijos kraštą ir pajautėte jo išskirtinį žavesį.

Raimonda Trukanavičiūtė.